

ДА СЕ НАУЧИМ НА БЛАГОДАРНОСТ КЪМ БОГА

ПРОТОИЕРЕЙ АНДРЕЙ ОВЧИННИКОВ

„Колкото по-благодарен е човек, толкова по-близо е към съвършенството, а значи и към Бога“ - тези забележителни слова е произнесъл светител Николай Сръбски. Още една негова мисъл: „В този свят единствено в човека благодарността придобива истинско божествено сияние“.

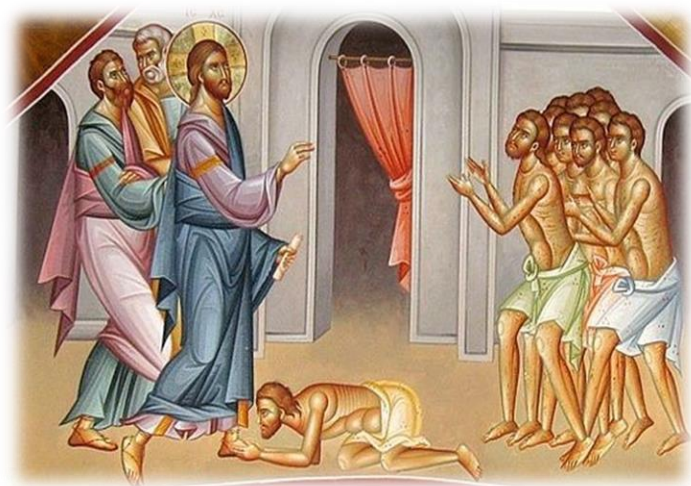
„За всичко благодарете на Господа!“ – това изречение на свети апостол Павел е станало новозаветна заповед. На него се опира и св. Николай Сръбски, указвайки пътя към духовното съвършенство. Духовният живот е винаги движение напред и развитие на най-добрите качества и способности на човека. В това число и на благодарността - трябва се знае и да се желае! Земният живот продължава с десетилетия, но ежедневно трябва да се правят правилни стъпки и да се полагат необходимите усилия. Как да стане това?

Немалко са Божиите заповеди - със своето множество и разнообразие наподобяват пътеки в гората. Защото, да се ходи през гора, е възможно само по пътеки - направо през храсталаци и урви е за глиганите и мечките, но не и за човека. Така е и в християнския живот – движението напред, към Христос, е възможно единствено по „духовните пътеки“ – заповедите Божии. Това е единственият правилен и безопасен път. Светите отци съветват да се избират удобоизпълними заповеди, които по мислите на преподобния Серафим Саровски, „помагат в придобиването на най-голяма духовна печалба“.

Благодарността към Бога е една от тях!

Тя се заражда при внимателен живот, особено при внимаване над дребните неща. „Верният в най-малкото е верен и в многото“ (Лк. 16: 10). Навреме тръгналият автобус или свободното място в метрото, за да не мръзнеш на спирката или цял час

да стоиш прав във вагона – значи Някой се е погрижил, за да ти бъде добре! И такива малки радости и утешения във всекидневието има достатъчно – тихото слънчево утро, уютната обстановка в семейството, комплимент или дума на благодарност от хората, сполучлива покупка или просто ароматна чашка кафе, цветята в парка... Нима може всичко това да не те зарадва! А Кой е, Който дава тази радост в душата ни?

За Него често забравяме...

Масштабни събития също се случват в живота ни, макар и по-рядко. Сватба, успешна операция, покупка на жилище, повишения в службата, раждане на дете или внуче... За тези неща хората обикновено се молят на Бога, след това известно време ги помнят и благодарят, макар и не всички. Но с дребните неща е другояче. Те се възприемат като нещо очевидно и задължително, а на ежедневните малки радости и сполуки даже не обръщаме внимание. А би трябвало! Би трябвало да разбираме и чувстваме, че ни ги изпраща Бог. Най-главното е, да не бъдем равнодушни към това проявление на Божията любов, но да реагираме – не само с ума си, но предимно със сърцето си.

За да се упражняваме в благодарност към Бога, се изисква да си имаме спирки в нашия жизнен маратон. Човекът не е хамстер да подскача непрекъснато на катерушката в аквариума, нито е зъбчато колело в часовников механизъм. Когато под руините на разрушени здания издирват живи хора, на всеки десет минути изключват двигателите на спасителната техника, за да доловят в настъпилата тишина всяко движение и звук. Така и в нормалния живот – най-добрите часове за размишления над собствения живот са през нощта - време на тишина и покой, време за равностметка.

Благодарността към Бога трябва да идва от сърцето. Господ непрестанно гледа от небесната висота и чака човешкото сърце да се научи да го обича и да стане Нему храм: „Синко, дай си Мен сърцето!“ (Притчи 23:26) и Аз ще пребивавам в него“. Сърцето се съгрява и смекчава дълго време. Да се ускори процесът е невъзможно, затова е необходимо много търпение. Тъй като умът на човека е доста подвижен, заради това, трябва да се започне от него: „да се благодари от ума“, както се казва. Да си припомним как се възпитават малките деца – просто ги учат да произнасят „вълшебната думичка“, надявайки се, че с времето и сърцето на детето ще се включи в делото на благодарността.

В развитието на сърдечната благодарност помага процесът на познание на Бога в Неговите действия. Бог е благ и върши само добри дела. Всеки човек усеща това, но поради гордостта си не се съгласява и не реагира. Трябва да се развива паметта на сърцето, да се трупа безценният опит на благодарствени чувства и преживявания, и внимателно да се пази.

Християнинът, в благодарността си към Бога, е длъжен да бъде движен от частните случаи към общата картина на живота, от всекидневните дребни неща към крайната цел на човешкото битие. За успешно издържания изпит, например, е нужно да благодарим на Бога, като отидем до близкия храм, запалим се свещичка или прочетем Акатиста

към Спасителя. Общи рецепти няма, но принципът е понятен: да благодарим на Бога, колкото е възможно по-скоро!

А как да възприемаме така наречените „удари на съдбата“ - тежките продължителни болести, огромната загуба на пари, измяната, предателството от близък човек, смъртта на дете?.. Тук съветът е един – да приемем със смирение това изпитание и да не възроптаем към Бога. А за най-силните – макар и в болестта си, и през сълзите си, да кажат: „Слава Богу за всичко!“.

Не е нужно да търсим от Бога отговор: „Защо или заради какво ми се случи това нещастие?“. Бог естествено си има отговор, но човек в повечето случаи не би могъл да го понесе и приеме, понеже не му достига вяра и смирение. Затова Бог мълчи и чака. Минава време, скръбта се отдалечава на разстояние и тогава човек може правилно да види и да разбере. Така става и при разглеждането на масивни здания, например, високи постройки. За да ги огледа и възприеме добре, човек се отдалечава, за да ги съзерцава в цялото им величие и красота. А за дребните предмети, понякога слага и увеличителни очила, за да ги разгледа добре.

Да се опитаме да приложим посоченото правило в живота си, за да можем в тежките моменти да не загубим живата вяра в Бога и да не престанем да Му благодарим. Преди всичко да се взираме в главната цел – спасението на душите си, за да разберем правилно и да приемем живота с неговите скърби и страдания. Само чрез тях човек се очиства от грехове и става годен за Царството Небесно. Бог не е равнодушен наблюдател в нашите страдания, а премъдър педагог и опитен лекар, знаещ добре какво прави и очакващ от нас съработничество в общия труд на душеспасението. А ние участваме истински, когато със смирение приемаме Неговия Промисъл и сърдечно сме благодарни за всичко, което ние се случва.

Понякога, за да благодарим на Бога, ни помага и личният егоизъм. Пояснявам: Човек си търси комфорта и удобствата, но няма възможност да ги постигне. Мисли си: „Ето, всички живеят, както трябва, само аз съм толкова зле“. И тук потъващият в тъга човек може да се хване за последната сламка-да си спомни за Бога и да се обърне към Него с думи на собствена молитва. Често такава молитва бива чута, а споменът за личното чудо се пази дълго в сърцето. И обикновено такава благодарност е дълбока, подобна на чувството на изцеления прокажен самарянин.

Ако човек умее да бъде благодарен, то Бог не ще му откаже и земни блага! Опасно е да се дава на гордия и умния, но не и на смирения и благодарния. „Благодарността към Бога е протегната към Него ръка за нови благодеяния“ – гласи духовна мъдрост.

Плодотворността на духовните трудове зависи от точното и правилно изпълнение на евангелските заповеди. „По-добре по-малко, но добре“ – тази пословица е приложима за християнския живот, когато човек, избирайки една от евангелските заповеди, отговорно и внимателно се труди над нейното изпълнение.

Да си спомним разказа от Патерика за монаха, който външно живял без усърдие, но с всички сили се стараел да не осъжда никого. Той достигнал целта: ангелите присъствали при неговата кончина и възвестили за блажената му участ във вечността. Ето, разумното и всепълно изпълнение на едната само Евангелска заповед, отворила на монаха вратата към рая!

Така и благодарността към Бога е заповед не по-малко важна и нейното изпълнение – не по-малко плодотворно!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ТРЯБВА ДА СЕ БОИМ ДА БЪДЕМ ПОЛУМЪРТВИ ХРИСТИЯНИ

Протоиерей Сергей Баранов

Някои казват: живеят си безбожниците много добре и са щастливи! На това може да се отговори по следния начин. Да допуснем, че в семейство на алкохолици, живеещи мизерно в някоя маза, се ражда дете. То расте, хранят го с хляб и вода, спи на топличко - близо до котела на парното, не го бият – и за него това е щастие. Но в един момент го изваждат от мазето и го завеждат на празненство около Новогодишната елха. Съвсем естествено, връщането след това в мизерния коптор става за него катастрофа и това, което за него по-рано е било блаженство, сега се превръща в ад.

Така е и в духовния живот! Живее човек в света, работи и изкарва пари, ражда деца, занимава се с изкуство, среща се сприятели и

за него това е смисълът на живота. Изведнъж го докосва лъчът на благодатта и този миг той ще пази до края на живота си. Именно за това говори и Господ в Евангелската притча за скъпоценния бисер: „Царството небесно прилича още на търговец, който търси хубави бисери, и като намери един скъпоценен бисер, отиде та продаде всичко, що имаше, и го купи“. Докато не беше го

видял, му беше достатъчно добре, но след това, всичко, което имаше, стана незначително в сравнение със скъпоценния бисер.

Много е лошо, че не живеем с тези категории, че сме странни християни, на които не са им нужни високи стремежи, не им се чете за нетварната светлина, не им трябва Иисусовата молитва, не се нуждаят от благодатта Божия... Колко силно се отличаваме от първите християни, които захвърляли всичко и тръгвали след Христос, дори и на смърт отивали заради Него. А кой днес е готов да отиде на смърт?

Тъжно е, но посещаваме храмовете, четем „Отче наш“, знаем 50-ти псалом, научили сме и 90-ти и толкоз! Когато човек мисли и говори по този начин, той вече се намира в плена на нерадението. Този, който е заобичал Христос, не може да живее повече като всички останали, а е готов да тръгне срещу течението. И не бива да се боим от това. Трябва да се боим да бъдем полумъртви християни! Попитай такъв: Какво знаеш за Христос, освен това, което си прочел? И той няма да има какво да ти отговори. Както някои безбожници казват: все пак има нещо вярно в религията, в Библията, в Христос... Така и много християни си мислят: някъде там е Христос и някъде - зад прага на смъртта, навярно ще Го срещна, но дотогава има още време да поживея...

Но да не се окажем тогава чужди по дух с Него?!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ЗА СПАЗВАНЕТО НА НЕДЕЛНИЯ ДЕН

АРХИМАНДРИТ ХАРАЛАМПИЙ (ВАСИЛОПУЛОС)

Веднъж, минавайки покрай двора на един храм, видях свещеник, който разговаряше с група хора. Заслушах се в разказа му:

„ Един богаташ срещнал по пътя си просяк. Той му заразказвал за своите нещастия. Богаташът се смилил над него и от седемте лири, които имал в себе си, му дал две. След това беднякът продължил да разказва за тежките си несгоди, за което получил още две лири. Докато споделял трапезата на богаташа, онзи му дал още две лири и оставил за себе си само последната - толкова милосърден бил! Но просякът, вместо признателност, внезапно измъкнал нож изпод дрипите си и поискал и седмата лира. Каква черна неблагодарност!“.

-И за какво е достоен такъв? – обърна се свещеникът към хората, които се бяха скупчили около него.

– Смърт! – закрещяха всички.

– Много от вас също заслужават подобно строго наказание! – им каза той. Защото сте като този нещастник. Бог ви даде шест дни и само един отдели за Себе Си. А вие и този ден Му откраднахте.

В суетата си много хора забравят за храма. Неделния си ден посвещават на празно губене на време и, за съжаление, на трупане на грехове. Под страх от наказание работникът се труди през цялата седмица, а в неделя пирува, безумства из кафенета и бордеи. Пилее си времето по кина, театри, на плаж... Такива християни, вместо да пазят свят неделния ден, го оскверняват.

Бог може да повтори: „Вашите съботи са ненавистни на душата ми!“ („... новомесечия, съботи и празнични събрания не мога да търпя: беззаконие - и празнуване! Душата Ми мрази вашите новомесечия и вашите празници: те са бreme за Мене, тежко Ми е да ги нося“ Исаия 1: 13-14). О, окаяни вие, които не ходите на църква, не можете да разберете от какво съкровище се лишавате! Да предположим, че на всеки, който идва в храма, свещеникът раздава банкноти. Какво ще кажете - дали тогава не бихте дошли?! Уверен съм, че без никакви уговорки щяхте да идвате – дори по-рано и от свещеника!

Превод от руски език: Валя Марчелова

В храм “Св.Атанасий” Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм “Св.Атанасий”:

Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм “Успение Богородично” (Малката Богородица) се отслужва акатист към св. Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и протоиерей Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Курс по английски език за деца - събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца - неделя от 10:30 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org